

Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság

5.Bhar.372/2022/13. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Budapesten, a 2023. május 17. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

V É G Z É S T:

A testi sértés vétsége és más bűncselekmény miatt vádlott ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 2022. október 7. napján kelt 24.Bf.7214/2022/14. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlott személyi igazolványának száma: személyi igazolvánszám1.

Kötelezi a vádlottat a harmadfokú eljárásban felmerült 15 240 (tizenötezer-kétszáznegyven) forint bűnügyi költség magánvádló1 magánvádló (cím114) részére egy hónapon belül történő megfizetésére.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

[1] A Pesti Központi Kerületi Bíróság 2022. március 3. napján kihirdetett 10.B.30.514/2020/35. számú ítéletével vádlott vádlottat az ellene testi sértés vétsége [Btk. 164. § (1) bekezdés, (2) bekezdés] és becsületsértés vétsége [Btk. 227. § (2) bekezdés] miatt emelt vád alól felmentette.

[2] Az ítélet ellen a magánvádló és jogi képviselője a bűnösség megállapítása és büntetés kiszabása érdekében fellebbezett.

[3] A másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék a 2022. október 7-én tartott nyilvános ülésen meghozott 24.Bf.7214/2022/14. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet megváltoztatva a vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés vétségében [Btk. 164. § (1) bekezdés, (2) bekezdés] és ezért megrovásban részesítette. Kötelezte továbbá az első- és a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség magánvádlól magánvádló részére történő megfizetésére. Ezen túlmenően helyesbítette az elsőfokú ítélet bevezető részében feltüntetett első határnap dátumát.

[4] A másodfokú ítélet ellen a magánvádló – a képviselője útján – a joghátrány súlyosítását célozva, míg a vádlott annak valamennyi rendelkezése ellen jelentett be fellebbezést.

[5] A magánvádló a fellebbezését azzal indokolta, hogy a másodfokú bíróság által alkalmazott szankció nem bír kellő visszatartó erővel. E mellett kifogásolta, hogy a másodfokú bíróság nem vette figyelembe azt a bűnügyi költség megállapításánál, hogy jogi képviselőjét felkészülési díj is megilleti.

[6] A védő a vádlotti fellebbezéshez fűzött írásbeli indokolásában kifejtette azon álláspontját, mely szerint tévedett a másodfokú bíróság, amikor a tanúk vallomásait hiteltérdemlőnek fogadta el és tévesnek ítélte a tanúk befolyásoltságára vonatkozó következtetést. E körben kiemelte, hogy a tanúk vallomásai egymásnak és önmaguknak is ellentmondóak voltak, és közülük tanúl vallomásai kapcsán kifogásolta azt is, hogy a tanú az egyéb bizonyítékok szerint sem volt jelen a cselekmény elején, de ennek ellenére arról is nyilatkozott. Ez utóbbi tanú vallomásának ellentmondásai a védő szerint fakadhatnak abból, hogy agyi érzelmeszedésben, valamint memóriazavarban szenved, melyre nézve a tanú orvosi dokumentációt is csatolt a tárgyaláson.

[7] Hangsúlyozta, hogy a törvényszék figyelmen kívül hagyta azt a tényt, hogy a lakók egy része, köztük az ügy négy tanúja, összefogott a vádlott, mint közös képviselő ellen annak leváltása érdekében, azaz elfogultak voltak vele szemben, miáltal vallomásukra tényállást alapozni megnyugtató módon nem lehet. Ezen kívül megalapozatlannak és felülbírálatra alkalmatlannak minősítette a másodfokú ítéletet azon okból, hogy az – a véleménye szerint – nem ad számot arról, hogy milyen tényekre alapítottan vont le az elsőfokú bírósággal ellentétes következtetéseket és állapított meg eltérő tényállást. Ez utóbbi vonatkozásában utalt a BH2007. 366. számú jogesetre is.

[8] Szükségesnek tartotta továbbá a becsatolt fényképfelvételek bizonyítékok köréből történő kirekesztését arra tekintettel, hogy nem állapítható meg készítésük ideje, továbbá az sem, hogy kiről és milyen testrészről készültek.

[9] Vitatta a másodfokú bíróságnak a vádlott eshetőleges szándékára levont következtetését is arra hivatkozva, hogy a vádlott mozdulata nem klasszikusan sérülést okozó mozdulat volt, a sértett vastag kardigánt viselt és a vádlott szándéka a sértettnél levő irat megszerzése volt, amit egyébként is neki szántak. Kiemelte, hogy még a becsatolt képek hiteltérdemlőségét elfogadva is legfeljebb felszíni karmolósos sérülés igazolható és a védenec korábbi váll- és nyaki műtétei okán nagyobb erő kifejtésére, támadásra egyébként sem volt képes, miáltal a cselekmény következménye tekintetében gondatlanságnál súlyosabb bűnösségi alakzat nem terhelheti, a könnyű testi sértés vétsége esetén azonban az nem büntethető.

[10] Kitért még arra is, hogy a cselekmény másnapján készült két ambuláns lap a sértett sérüléseit ellentmondásokat és az egyes ambuláns lapokon belüli önellentmondásokat tartalmazva (karmolás és horzsolás, illetve „szimpla” horzsolás és horzsolts seb) írja le.

[11] A magánvádló fellebbezésével kapcsolatban észrevételezte, a vonatkozó jogszabályok szerint a magánvádló jogi képviselőjét felkészülési díj nem illeti meg, így az a bűnügyi költség része sem lehet.

[12] vádlott vádlott nyilvános ülés tartását kérte.

[13] Tekintettel a vádlott terhére bejelentett fellebbezésre illetőleg arra, hogy a tanácsülés tartásának a Be. 621. § (1) bekezdésében írt okai nem álltak fenn, a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a fellebbezéseket a Be. 620. § (1) bekezdés 2. fordulata szerinti nyilvános ülésen bírálta el.

[14] A nyilvános ülésen a magánvádló jogi képviselője – a másodfokú ítélet megalapozottságát hangsúlyozva – kifejtette azon álláspontját, mely szerint a védői fellebbezés a bírói bizonyítékértékelést támadja, amely jelen eljárásban nem vezethet eredményre. Kiemelte, hogy a másodfokú bíróság által alkalmazott megrovás eltúlzottan enyhe intézkedés, figyelemmel arra, hogy a vádlott több ember előtt gátlástalanul megrángatott egy idős hölgyet, ráadásul úgy, hogy attól a lakóközösségtől származik jövedelme, akinek a tagját megtámadta. Kitért arra is, hogy még több személy jelenléte esetén közvádas bűncselekmény, garázdaság is megállapítható lett volna. Fenntartotta a bűnügyi költség összegére vonatkozó magánvádlói fellebbezésben írtakat is, valamint kérte a magánvádló jogi képviselőjét a harmadfokú eljárásban megillető díj megállapítását.

[15] A védő a fellebbezésében írásbeli indokolásában írtakat fenntartotta és azokat azzal egészítette ki, hogy a Győri Ítéltábla hasonló ügyben [Bhar.81/2010.], melynek tényállása szerint az ajtó rácsapódott az egyik lakó kezére, az eshetőleges szándék és a gondatlanság vizsgálata során arra az álláspontra helyezkedett, hogy a közös képviselő a lakók provokatív

magatartása miatt felajzott állapotba került, nem tudta megfelelően felmérni a helyzetet, így bűnösségét csak a gondatlanság jellemezte.

[16] A vádlott a személyi körülményeit illetően előadta, hogy mindkét felkarja el volt törve, csonttrikulása van és markolni nem tud. Ezt meghaladóan is hangsúlyozta, hogy az általa kifejtett magatartás csak egy „véletlen rányúlás” volt, mindössze megfogta a sértett kezét. előadta azt is, hogy a sértett korábban többek előtt kijelentette, hogy meg akarja hurcoltatni őt. Hivatkozott még arra is, hogy a személyes meghallgatás során elnézést kért a sértettől.

[17] Az utolsó szó jogán felmentését kérte.

[18] A bejelentett fellebbezések nem alaposak.

[19] Az ítéltábla megállapította, hogy az ügyben a harmadfokú eljárásnak a Be. 762. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Be. 615. § (1) bekezdése és (2) bekezdés a) pontja alapján helye van, mivel a másodfokú bíróság az elsőfokon felmentett vádlott bűnösségét megállapította, ezáltal az elsőfokú bírósággal ellentétes döntést hozott.

[20] Figyelemmel arra, hogy a Be. 779. §-a, valamint a Be. 762. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Be. 616. §-a a magánvádló jogi képviselőjének nem biztosít önálló fellebbezési jogot, az ítéltáblának vizsgálnia kellett, hogy a magánvádló jogi képviselőjének fellebbezést magába foglaló beadványa ténylegesen kinek a perorvoslati nyilatkozatát tartalmazza. Ennek során megállapította, hogy a beadvány azon megfogalmazásából, hogy az alkalmazott szankció „álláspontunk értelmében” nem bír kellő visszatartó erővel, az a következtetés vonható le, hogy a fellebbezést a jogi képviselő – bár ebbéli minőségét feltüntetve, de a magánvádló nevében (is) nyújtotta be, miáltal joghatályos.

[21] A harmadfokú bíróság a Be. 618. § (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság ítéletének a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntését, valamint azon rendelkezését, illetve részét, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének a sérelmezett ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálata eredményezett, és az első- és másodfokú bírósági eljárást arra tekintet nélkül bírálta felül, hogy ki milyen okból fellebbezett. A (2) bekezdés alapján a döntése kiterjedt a bűnügyi költségre, mint az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező ítéleti rendelkezésre is.

[22] A felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy az eljáró bíróságok közül a kerületi bíróság a (bizonyítási) eljárást többnyire, míg a másodfokú bíróság mindössze kisebb hiányossággal a perrendi szabályok betartásával folytatta le. Ahogy a törvényszék, úgy az ítéltábla sem észlelt az ügydöntő határozatok hatályon kívül helyezését eredményező, a Be.

607. § (1) bekezdése, illetve a Be. 608. § (1) bekezdése szerinti továbbá a Be. 609. § (1), (2) bekezdése szerinti eljárási szabálysértést, amely az ügy érdemi elbírálását kizárta volna, ilyenre egyébként a felek sem hivatkoztak.

[23] A törvényszék által az elsőfokú bírósági eljárásnál észlelt relatív eljárási szabálysértést a törvénynek megfelelően küszöbölte ki, amikor a rendőri jelentés és feljegyzés egyes személyek által tett nyilatkozatokat tartalmazó részét, továbbá rendőr1 és rendőr rendőr tanúk vallomásának e nyilatkozatokkal kapcsolatos részét a bizonyítékok közül kirekesztette, mely álláspontját az ítélet [11]-[12] bekezdésében kellően megindokolta.

[24] Nem észlelte ugyanakkor a másodfokú bíróság, hogy a magánvádló jogi képviselőjének már az elsőfokú bíróság ítélete ellen sem volt önálló fellebbezési joga a Be. 778. §-a és a Be. 762. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Be. 581. §-a szerint sem, ítéletében ennek ellenére hivatkozott arra, hogy az elsőfokú ítélet ellen a magánvádló és jogi képviselője terjesztett elő fellebbezést, azonban ezzel a Be. 609. § (1) bekezdése szerinti, hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértést nem valósított meg, mivel a másodfokú eljárást és a terheltre nézve hátrányosabb másodfokú határozat meghozatalát a magánvádló azonos tartalmú joghatályos fellebbezése lehetővé tette, és utóbb a törvényszék is csak a magánvádlói perorvoslat alaposságáról döntött (másodfokú ítélet [9] bekezdése).

[25] Elmulasztotta továbbá a másodfokú bíróság a határozata rendelkező részének a nyilvános ülésen jelen lévő jogosultak részére a Be. 455. § (3) bekezdése szerint történő kézbesítését, ezt a rendelkezésre álló hivatalos feljegyzés szerint csak utóbb tette meg, azonban ezen utólagos eljárási szabálysértése az ügy érdemére értelemszerűen kihatással nem volt.

[26] Megállapítható, hogy az eljárt bíróságok a vád tárgyává tett és felülbírálat alapját képező bűncselekmény elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárták, tényállás tisztázási kötelezettségüknek eleget tettek. E körben kiemelést érdemel, hogy az elsőfokú bíróság ítélete a másodfokú bíróság által kirekesztett bizonyítékok jogellenes figyelembevétele okán iratellenességben és ezzel összefüggő téves ténybeli következtetésben megnyilvánuló részbeni megalapozatlanságot eredményezett, melyet a másodfokú bíróság a Be. 593. § (3) bekezdésében írt eszközök helyes alkalmazásával maradéktalanul kiküszöbölt, és az azzal kapcsolatos eljárásának, valamint végkövetkeztetéseinek példás alapossággal indokát is adta. E körben mindössze annyi kiegészítés szükséges, hogy az eltérő tényállás megállapítása a Be. 593.§ (1) bekezdés c) pontja szerinti következményekkel járt.

[27] A másodfokú bíróság általi kiegészítéssel és helyesbítéssel, továbbá az elsőfokú ítéletben szereplőtől eltérő módon megállapított tényállás már mindenben hiánytalan és pontos, téves ténybeli következtetést sem tartalmaz, a bizonyítékok okszerű értékelésén alapul, így a Be. 619.§ (1) bekezdése értelmében a harmadfokú eljárásban is irányadó volt.

[28] Az elsőfokú bíróság logikai hibáktól terhelten, ismétlésekbe bocsátkozva, a cselekmény lényegi mozzanatait kevésbé szem előtt tartva, míg a másodfokú bíróság teljeskörűen, az elsőfokú bíróság indokolási hiányosságait messzemenően és kifogástalanul kiegészítve eleget tett indokolási kötelezettségének.

[29] A másodfokú bíróság az eltérő tényállás megállapításakor a felülmérlegelés Be. 591. § (1) bekezdésében rögzített tilalmát nem sértette, s következetesen mutatott rá az elsőfokú ítélet megalapozatlansági hibáira, s arra, hogy eltérő megállapításait mely bizonyítékokra alapozta.

[30] Az ítéltábla az e körben előadottakkal mindenben egyetértett, ezért – a Be. 617. §-a alapján alkalmazandó Be. 605. § (4) bekezdésében írtak szem előtt tartásával és a fellebbezésekben írtakra figyelemmel – csak a következők kiemelése szükséges:

[31] A rendelkezésre álló és a másodfokú bíróság által helyes értékelési elvek mentén elfogadott bizonyítékok – a tanúvallomások, a fényképfelvétel és az orvosi dokumentációk, továbbá a rendőri jelentés abban a részében, hogy miért, milyen okból került sor intézkedésre – a cselekmény lényegét tekintve megegyeztek abban, hogy a vádlott – a nem először ellene szervezett aláírásgyűjtésén felháborodva – indulatában a sértettet megragadta a bal könyökénél, és ezzel neki látható felületi sérülést okozott.

[32] Az elsőfokú bíróság már maga is rögzítette tényállásában mindezek alapján azon vádlotti magatartást, miszerint („nem kizárhatóan”) a társasházat érintő irat megszerzése érdekében „megmarkolta a sértettet, hogy őt visszahúzza”. Az elsőfokú felmentés (e körben a másodfokú bíróság által helyesen észlelt ellentmondásos) indoka az volt, hogy e magatartás irányulhatott akár a sértett által kezében tartott papír megszerzésére is (mely bizonyítottság hiányát takarta volna), emellett továbbá a kerületi bíróság álláspontja szerint a vádlottat ennek során legfeljebb gondatlanság terhelte. Ugyanakkor pusztán az elsőfokú ítéleti tényállásból sem következhetett volna más, mint a vádlott büntetőjogi felelősségének a megállapítása, minthogy a „megmarkolás és visszahúzás” véletlen (gondatlan) magatartásként nehezen értelmezhető, az a sértett testének akaratlagos, erőszakos jellegű érintését takarja, amelynek oka ez esetben teljesen közömbös volt, és amelynek során az elkövetőnek fel kell ismernie a (könnyű) sérülés okozásának lehetőségét is.

[33] Ettől eltekintve a kerületi bíróság egyértelműen hibás bizonyítékértékelő tevékenységéből eredő helytelen, és félreérthető következtetéseket a másodfokú bíróság megfelelően korrigálva hasonló tényeket állapított meg akkor, mikor rögzítette, hogy a vádlott a sértett után nyúlva annak bal könyökére rámarkolt.

[34] A védő a fellebbezése indoklásában részben a másodfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységét támadta, amely megalapozott tényállás esetén a harmadfokú eljárásban eredményre nem vezethet. A másodfokú bíróság részletes indokát adta annak, hogy az elsőfokú bíróság gyakorlatilag vagylagosan megállapított tényállásától milyen okból és milyen bizonyítékok alapján tért el. Ezzel kapcsolatban megjegyzendő, hogy a Be. 561. § (3) bekezdés c) pontja értelmében az ügydöntő határozat indoklásának tartalmaznia kell a bíróság által megállapított tényállást, ami a Be. 566. § (4) bekezdésére tekintettel felmentő ítéletnél sem mellőzhető. A büntetőeljárás törvény vagylagosan megállapított tényállást nem ismer, a tényállásnak a bíróság által a bizonyítási eljárás eredményeként kétséget kizáró módon bizonyított releváns tényeket kell tartalmaznia, vagyis az elsőfokú bíróság által e helyütt többször használt „nem kizárhatón”, illetve a másodfokú bíróság által eltérően megállapított rész eredeti szövegében szerepeltetett „nem bizonyíthatóan” és „nem kizártan” szófordulatok alkalmazásával megfogalmazott tényállás valójában ezen okból is a Be. 592. § (2) bekezdés a) pontja szerinti részleges megalapozatlanságban szenvedett, mert e bizonytalan részek tekintetében hiányos volt.

[35] Hangsúlyozandó az is, hogy a vádlott az elsőfokú bíróság előtt gyakorlatilag ténybeli beismerő vallomást tett, melyet az elsőfokú ítélet [19] bekezdése tartalmaz, és amely ténybeli beismerő vallomást a rendelkezésre álló egyéb bizonyítékok alátámasztanak. A védőnek a tanúk elfogultságára vonatkozó hivatkozása az elfogultság tényét tekintve a rendelkezésre álló adatok alapján nem cáfolható, de az irányadó, a releváns tényekre leszűkített tényállás már csak olyan elkövetési magatartást tartalmaz, amelyet az elfogultsággal nem érintett bizonyítékok alapján állapított meg a másodfokú bíróság, és amelyet maga a vádlott sem vitatott. Hasonló okból nem bír jelentőséggel a tanú vallomásával kapcsolatos aggály sem, mivel az irányadó tényállás megállapításai e tanú vitatható vallomásrészein nem alapulnak.

[36] A fényképfelvételek felhasználhatóságával kapcsolatos védői kifogás ugyancsak nem foghat helyt, mivel a másodfokú bíróság részletes és helyes indokát adta annak, hogy a felvételek – egyéb bizonyítékokkal alátámasztottságuk okán – miért voltak bizonyítékként aggálytalanul figyelembe vehetők (másodfokú ítélet [16] bekezdése).

[37] Az ambuláns lapok eltérő szóhasználata az egyirányba mutató bizonyítékok mellett nem alkalmas annak megkérdőjelezésére, hogy a sértett a vádlott ambuláns lapok készítését megelőző napon több tanú jelenlétében kifejtett magatartása során, a helyszínre érkező rendőrök által készített jelentésben is rögzítettel azonos súlyosságú sérülést szenvedett el. A vádlott védő által hivatkozott korábbi műtétei ezen igen kis súlyú sérülés vádlott általi okozását nem teszik kizárttá, annak pedig az ügyben nincs jelentősége, hogy saját fizikai állapotának ismeretében támadó magatartás kifejtése vádlotttól nem volt várható, mert ilyenként jellemezhető magatartás vele kapcsolatban az eljárásban nem merült fel, a terhére róható cselekmény egyszeri indulati megragadásban nyilvánult meg. Ez jogi értelemben nyilvánvalóan a test támadó jellegű megérintéseként értékelendő, amelyet határozottan el kell választani a szó hétköznapi értelmezésétől. A fellebbezésben ezzel kapcsolatban hivatkozottakkal, és a csatolt orvosi dokumentációval összefüggésben az ítéltábla egyebekben utal a 615. § (6) bekezdésében írtakra is, mely szerint a fellebbezésben bizonyítást indítványozni, új tényt állítani vagy új bizonyítékra hivatkozni nem lehet. Ez a szabály nem kerülhető meg a védő által indítványozott módon, vagyis úgy, hogy a valójában a

tényállásra vonatkozó új bizonyítékot a személyi körülmények körében elhelyezve a további bizonyítékokat az ítéltábla ezzel egybevetve értékelje újra. Ezt a törvény tilalmazza.

[38] A védő által a nyilvános ülésen hivatkozott eseti döntés – azon túlmenően, hogy egyedi ügyben hozott, és nem precedens-jellegű határozatként jelen ügyben kötőerővel egyébként sem bír – a vádlott által megvalósított cselekmény értékelése során nem vehető figyelembe, tekintettel arra, hogy a megállapított tényállás szerint a vádlottat a sértett és a társaságában lévő más lakók nem provokálták, közös képviselőként a helyzet megfelelő felmérését lehetetlenné tevő felindult állapot nem alakulhatott ki nála azon okból, hogy a feltételezése szerint a sértett a munkájával kapcsolatos – általa akkor még nem ismert tartalmú – iratot tartott a kezében.

[39] Mindezek alapján a másodfokú bíróság vont helyes következtetést a vádlott bűnösségére és a cselekmény minősítése mindenben megfelel a büntető törvény rendelkezéseinek, a jogi indokolásban e körben rögzítettek helytállóak, azokkal az ítéltábla egyetértett, így a vádlott testi sérülés okozására irányuló eshetőleges szándékával összefüggő állásponttal is.

[40] A jogi indokolást e körben a harmadfokú bíróság – kizárólag a védelmi fellebbezésre figyelemmel – annyiban tartotta szükségesnek kiegészíteni, hogy a vádlott a sértettet erőszakkal arra akarta kényszeríteni, hogy eltérje azt, hogy tőle a nála lévő iratot elvegye, ezért cselekménye a Btk. 195. §-a szerinti kényszerítés-jellegű cselekmény, azonban ezen bűncselekmény szubszidiárius (alternatív) jellege kizárja azt, hogy azonos cselekménnyel megvalósított másik bűncselekmény (adott esetben a könnyű testi sértés vétsége) mellett a bíróság – a tényállás által további tényállási elemként megkívánt jelentős érdeksérelem fennállta esetén – halmazatban ezt is megállapítsa. A cselekmény ilyen jellege ugyanakkor további következtetési alapot jelent arra, hogy a vádlott egy esetleges – kisebb – sérülés okozásába belenyugodva cselekedett, nem hagyva figyelmen kívül azt aényt sem, hogy a vádlottnak feltétlenül számolnia kellett annak lehetőségével is, hogy a sértett az akaratával szembeni magatartás ellen – minimum elmozdulással – tiltakozni fog, a fogásból szabadulni akar, amely a sérülés esélyét szintén egyértelműen növeli.

[41] A vádlott felmentését célzó fellebbezés mindezekre tekintettel nem vezethetett eredményre.

[42] A büntetés kiszabása során irányadó körülményeket a törvényszék alapvetően helyesen tárta fel, azokat csak az időközben eltelt újabb héthónapnyi időmúlással lehet kiegészíteni, továbbá a súlyosító körülmények közül a sértett női voltát indokolt kirekeszteni, mivel nem áll rendelkezésre olyan információ, hogy az egyszeri megragadásban megnyilvánuló vádlotti magatartás esetén a nembéli különbözőségnek bármilyen jelentősége, közrehatása lett volna, és a bünteteskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56/2007. BK vélemény III.4. pontja is csak a terhes női sértettet nevesíti súlyosító körülményként. A másodfokú bíróság által a vádlottal szemben alkalmazott legenyhébb intézkedés törvényes, a könnyű testi sértés konkrét megvalósulási alakzatával arányos szankció, ezért annak

súlyosítása nem indokolt. E tekintetben téves az a magánvádló képviselője által tett hivatkozás, hogy a sértett megrángatása súlyosabb megítélést igényel, mivel a tényállás szerint a sértett megrángatására a vádlott részéről nem került sor.

[43] A másodfokú ítélet egyéb rendelkezései ugyancsak törvényesek, beleértve a magánvádlót illető, vádlott által fizetendő büntügyi költségre vonatkozó rendelkezést is. E vonatkozásban a magánvádló jogi képviselőjének beadványában írt jogi álláspont téves, a védő álláspontja helytálló. A terhelt és a meghatalmazott védő, valamint a büntetőeljárásban részt vevő egyéb személyek díjáról és költségéről szóló 19/2018. (VI. 28.) IM rendelet 6. § (1) bekezdése a magánvádló képviselője díjának megállapítása során a pártfogó ügyvéd, az ügygondnok és a kirendelt védő részére megállapítható díjról szóló 32/2017. IM rendeletből csak az annak 7. § (1), (4) és (7) bekezdésében foglaltakat rendeli megfelelően alkalmazni, a felkészülési díjat tartalmazó 7. § (2) és (3) bekezdését ellenben nem, vagyis a magánvádló jogi képviselőjének felkészülési díj nem adható.

[44] A fentiekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság ítéletét a Be. 623. §-a alapján helybenhagyta azzal, hogy a nyilvános ülésen bemutatott új személyi igazolvány alapján a vádlott személyi adatait pontosította.

[45] A büntügyi költségre vonatkozó rendelkezés alapja a Be. 762. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Be. 574. § (1) bekezdése.

Budapest, 2023. május 17.

dr. Borbás Virág Bernadett s.k.

dr. Cserni János s.k.,

dr. Ignác György s.k.,

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 24.Bf.7214/2022/14. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 5.Bhar.372/2022/13. számú végzése folytán 2023. május 17. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2023. május 17.

dr. Borbás Virág Bernadett s.k.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Moncz Tímea

tisztviselő